

Kinderen vooruitsturen

“Kinderen laat je toch niet verrotten.” Een zin uit de nieuwste roman van Arnon Grunberg: *De dood in Taormina*. Iemand werkt voor een opera aan de samenstelling van een koor van gevluchte kinderen uit Syrië. Ontferming kan tegen vals sentiment aanleunen. Kunnen gevluchte kinderen de volwassen comfortabele wereld openen voor de wereld van ouders die hun kind niet meer kunnen geven wat ze willen? Ik las deze roman en deze zin op de dag waarop ik het documentaire boek “Kapelaan in oorlogstijd – Dagboek van Theo Egberts” las. Zijn dagboek gaat over de tijd dat kinderen uit Utrecht en andere plaatsen in het Westen vanwege de hongerwinter naar het Oosten des Lands werden geëvacueerd.

Pastor Marinus van den Berg (foto: DPG-media, Rikkert Harink)

Het boek gaat over een kapelaan die in Utrecht werkte, die de groeiende nood zag. Een pastor die een sleutelrol speelde en een dagboek bijhield dat pas boven water is gekomen. Christa van Hees, historica, verdient veel waardering voor de wijze waarop zij dit dagboek nu toegankelijk heeft gemaakt. Je zou het een broodnodige tegenhanger van *Dagboek van een herdershond (populaire televisieserie tussen 1978 en 1980, red.)* kunnen noemen.

Hoe ben je pastor in crisis/oorlogstijd? Er zijn momenteel kinderen uit Afghanistan zonder hun ouders hier. Niet van al die kinderen leven hun ouders nog of is dat onbekend. “Kinderen laat je niet verrotten”, zegt Grunberg. Daar is geen woord Frans bij. Er is een nieuwe vrees dat er te veel Afghanen naar ons land komen. Regio-opvang is het nieuwe woord voor muren bouwen. Kinderen hebben ook een humaan recht op gezinshereniging als dat kan. In het dagboek van kapelaan Egberts worden veel Tukkers, veel plattelandsmensen in Twente, geprezen om hun gastvrijheid en vrijgevigheid. Er werd ook met veel succes voedsel ingezameld. Niet alle boeren vroegen woekerprijzen!

De kapelaan viert elke dag de eucharistie (laatste en eerste avondmaal) en bidt zijn psalmen (smeezangen van mensen in nood) en tegelijk besteedt hij al zijn energie aan de kinderen, aan de mensen die door het oorlogsgeweld worden geraakt. Het menselijk lijden staat centraal. Ik lees ook over de moedige houding van kardinaal De Jong.

We leven nu in zo een andere tijd. In wat voor tijd en waar en bij wie horen we. Waar zijn we thuis en wat is dat? Een van de vragen uit de roman van Grunberg. Er is veel vreemdelingenvrees, maar er zijn ook veel vrijwilligers en veel mensen die helpen waar hulp nodig is. Mensen die handen en voeten geven aan: Kinderen laat je niet verrotten. Zij hebben openlijke waardering, bemoediging en steun nodig. We leven in de tijd van de nieuwe wereldoorlog die in de evacuerende kinderen steeds dichterbij komt. Maar kinderen willen liederen van hoop zingen. Kinderen sturen ons vooruit.

Marinus van den Berg

1. Arnon Grunberg, *De dood in Taormina*, roman, 2021
2. Christa van Hees, *Kapelaan in oorlogstijd*, 2021, isbn 9789090346472